

KØ+AP3ØC

Съдържание:

Здравейте! Първо бих искал да кажа, какво ме накара да направя тази книжка.
Всеки ден виждам забързани и угрижени хора. Животът става все по-труден. По-голямата част от населението на планетата живее в крайна бедност. Всички са толкова погълнати от своите проблеми, че не обръщат внимание на нещата, случващи се около тях. Войните, унищожаването на природата, експлоатацията, всички тези неща се възприемат от масите като поредния виц от Шоуто на Слави. Нима тези фактори не са достатъчни, за да ни накарат да се запитаме, по какъв път сме поели? Като че ли, всичко това е просто един сън- кошмар, от който няма събуждане?
"КАТАРЗИС" е проект, целящ да събуди хората от летаргичния сън, в който повечето се намират. Книжката се състои от анархистически текстове и есета, с романтичен и авантюристичен привкус.

Всички материали включени в "КАТАРЗИС" са използвани без разрешение от техните автори. Няма запазени права. Чуствайте се свободни да използвате всяка част от книжката, както намерите за добре.

Съдържанието на твоя всекидневен живот

По колко часа на ден прекарваш пред телевизионния екран? А пред компютъра? А зад волана? А колко време отделяш общо за трите? Защо се изолираш и криеш?
Гледането на нещо по вълнуващо ли е от *правенето* на нещо? Имаш ли достатъчно време *да направиш* всички неща, които желаеш? Имаш ли достатъчно сили за това?
А по колко часа на ден спиш? Как ти се отразява стандартизираното време, предназначено само да синхронизира движенията ти с тези на милиони други хора? Колко дълго издържаш без да знаеш колко е часът? Кой или какво регулира минутите и часовете ти? Спестяваш ли време? За какво го пестиш?
Можеш ли да оцениш един красив ден, в който птичките пеят и хората заедно се разхождат наоколо? Колко лева на час получаваш, за да стоиш затворен някъде и да продаваш нещо или да архивираш документи например? Какво би си купил с получените пари по-късно - нещо, което да компенсира и поправи този ден?
Как ти се отразява да си в навалица, заобграден от анонимна тълпа? Чустваш ли се отчужден, сякаш си заключил своите емоции и чувства към другите човешки същества? Кой приготвя яденето ти? Храниш ли се самостоятелно? Ядеш ли на крак забързан за някъде? Какво знаеш за храната, която ядеш и за начините, по която тя е получена? Доколко се доверяваш на това?
От какво се освобождаваме и лишаваме, използвайки спестяващи труда приспособления? А изплозвайки спестяващи мисленето приспособления? Как ти въздействат изискванията за производителност, които по скоро ценят продукта, от- колкото процеса по изработването му, поставящи на преден план бъдещето, а не настоящето? А как ти се отразява това, че настоящият момент става все по-кратък и по-кратък, когато се движим все по-бързо и по-бързо към бъдещето? Време ли пестим? За какво го пестим?
Как ти влияе движението по установени пътища, в асансьори, автобуси, подлези, ескалатори, по магистрали и тротоари? Как ти се отразява да бъдеш устроен, прикован, и да действаш по предначертана схема, вместо да се скиташ, да странстваш непринудено и свободно? Колко свобода на движение имаш- свобода да ходиш от едно място на друго, да отидеш толкова далече, колкото желаеш, да поемеш по нови и неизследвани посоки?
Как ти се отразява чакането? Чакането на опашка, чакането в задръстване, чакането на автобус, чакането за храна, чакането за баня- свикването да пренебрегваш спонтанните си пориви и копнежи? Как ти се отразява да въздържаш желанията си?
Как ти въздейства сексуалното потискане, отлагането или отказа от удоволствие, заедно с потъпкването на всичко в теб, което е спонтанно, всичко, което свидетелства за твоята дива и необуздана природа, за твоята принадлежност към животинското царство?
Удоволствието опасно ли е?
Може ли опасността да доставя удоволствие? Изпитваш ли нужда да видиш небето? Изпитваш ли нужда да видиш водата, листата, шумата, животните? Блещукането, проблясването, движението? Затова ли имаш домашен любимец, аквариум, домашни растения? Или телевизията е твоето блещукане, проблясване и движение? Каква част от живота ти идва при теб през екрана? Омайват ли те видеозаписите ти и тези на твоите приятели, така че някак си ти си по- истински в образа, отколкото в живота? Ако животът ти бе направен на филм, би ли си заслужавало да го гледаш? А как се чустваш в ситуации на насилствена пасивност?
Как ти влияе непрестанната атака от символични връзки- аудио, оптични, печат, билбордове, компютърни, телевизионни, радио- все едно се скиташ из гора от знаци и пътепоказатели? Към какво те подтикват? Имаш ли нужда от уединение, спокойствие, размишление? Да мислиш самостоятелно, а не да реагираш по принуда? Трудно ли е да отвърнеш поглед?
Отвръщането на поглед ли е нещото, което не е разрешено? Къде ще отидеш за да намериш спокойствие и тишина? Не никакъв шум, а истинска тишина? Не самота, а мирно уединение и спокойствие? Колко често си си задавал въпроси като тези? Чустваш ли се самотен по начин, който дори и думите не биха могли да изразят?
Някога чустваш ли се готов да ЗАГУБИШ КОНТРОЛ?

Как да получиш това, което желаеш

Какво желаеш най-много на този свят? Повече пари, нова стереоуредба, ваканция? Да отслабнеш с 10 килограма, да се прибереш навреме от работа за любимия си сериал? Или е нещо повече от това, нещо, което е трудно да се определи?

Може би си се отказал от осъществяването на истинските си мечти и се задоволяваш с по-малки и незначителни неща, най-малкото защото те изглеждат по-вероятни. Може би никога не ти е хрумвало да се запиташ, дали целите, които гониш са наистина това, което най-много желаеш. Може би като много други хора се чувстваш така, сякаш си принуден да правиш нещо, като че ли животът, който живееш, не ти принадлежи. Колко често се чувстваш така?

Ето една щура идея: всичко, което правиш през живота си, трябва да го правиш, защото ти харесва, защото го желаеш повече от всичко друго на света. А когато си правиш планове, трябва да се стремиш към най-вълнуващия и прекрасен живот, който можеш да си представиш, а не просто към общоприетия “успех” и “сигурност”, служещи за утеха на отчаяните и изнемощели хора. Какво би било по-радикално, от това да избираш собствените си постъпки според това, колко са ти приятни, а не според това, колко са морални, отговорни или обществено допустими? И все пак, какво друго наистина е от значение? Не сме ли слугували на всякакви господари за сметка на нашите желания и мечти? Не сме ли се борили за всякакви каузи, с изключение на тази за нас самите? Къде ни е отвело всичко това?

Да преследваш желанията си не означава, да следваш сляпо своите пориви и подбуди, независимо къде водят те. Означва първо да откриеш какво наистина желаеш: да отсееш желанията си и да прецениш, кои са истински и кои въображаеми, кои са по-силни и кои са по-слаби, кои ще ти донесат най-голямо щастие накрая. Това означава да преустроиш себе си и своя живот, така ,че да можеш да гониш колкото се може повече желания(понеже няма гаранция, че всички могат да се постигнат едновременно - повечето от нас биват теглени в различни посоки от конкуриращи се импулси и копнежи). Може би това, което желаеш е да се чуствaш по-добре? Може би обичаш природата? Достатъчно ли ще е да си купиш няколко декара земя и да се наслаждаваш на това, докато останалата част от света бавно се обвива в бетон?

Да преследваш желанията си също така значи, да преустроиш и обществото. Всеки от нас е резултат от света, в който живеем; и все пак, този свят самият е резултат от нашите собствени усилия. За да преустроиш себе си и своя живот ти трябва да преустроиш света, който те изгражда и ти въздейства, а за това ще ти е необходима помощ от всички. Ако искаме да получим щастие, трябва да поемем отговорност за света, който изграждаме и заедно да се уверим, че той ще е този, който ни носи щастие. Но ако всеки прави каквото си иска не бихме ли се изправили един срещу друг? Не, това ще ни застави да работим заедно. Най-възвишените и амбициозни усилия не могат да се осъществят самостоятелно.Те изискват участието на други хора, дори на цялото общество. Повечето от нас желаят повече от всичко да живеят свободно и безопасно в общност, в приятелство с всички други - следователно ние се нуждаем от постигането на всички тези неща. Да създадем общност, в която всеки си живее живота пълноценно, всеки може да преследва мечтите си и да е свободен и изобретателен. В противен случай ние просто си пречим един на друг, а също така и сами на себе си.

Да, това наистина ще е много трудно, особено в началото. Няма нищо по-трудно от това, винаги да си честен спрямо себе си, да изискваш всичко най- най- от себе си и от всеки ден от своя живот. Безспорно това ще ни скара със съществуващия ред и ще ни изправи срещу него. Но това е борба, която си заслужава да се води повече от всяка друга. Борба на голямата възможност, която всеки има, на най-голямата възможност, която всички ние заедно бихме имали, да се борим срещу всичко в този свят, което е безсмислено, незначително, грозно...

Разбира се, алтернативата е да се съгласиш и приемеш това, което имаме днес и никога повече да не се питаш, дали не би могло да има по-добър живот.

В края на краищата, щастието не идва от получаването на това, което желаеш, а по-скоро от самия процес на търсенето му - от волния стремеж към твоите желания и амбиции. Това е чувството на вълнение и безтегловност, което изпитваш, когато си свободен да правиш това, което искаш и да бъдеш такъв, какъвто желаеш, когато животът стане забавен, постоянно изменящ се танц. След векове на отегчителна робия към отговорност, правилност и принуда, ние не знаем как да изразяваме себе си и как да следваме мечтите си- дойде времето да се научим как!

Припомни си най-значимия ден от своя живот, денят, в който за първи път си открил любов или музика, или приключение...Когато хиляди нови врати са се отворили пред теб, когато светът е изглеждал много по-голям, отколкото си го познавал, когато внезапно всичко е било възможно.

Защо не може всеки ден да е такъв?

Ние не живеем в общество, предназначено да ни помогне в разпознаването и преследването на нашите сърдечни желания. Каквото и да ни внушава красноречието "свобода и преследване на щастие", нашето общество е абсурдно препълнено с обърканост и разделения. Всички ние сме толкова заети в борбата за оцеляване, че дори е трудно да си спомним нашите мечти, за да се впуснем след тях. И всеки от нас се чувства толкова безсилен, чак забравяме, че света, в който живеем е резултат изцяло от нашите собствени усилия. Ние сами сме го докарали до това положение. Нашият вид напълно е преобразил планетата. Това ли е най-добрия от всички възможни светове, които сме могли да изградим?

Ако не е, защо не спрем да го дострояваме и да измислим нови начини за живот и съвместно съществуване- така, че да изградим друг, по-добър свят, който ще бъде по-приятен за всеки от нас! Към какво трябва да се стремим и за какво трябва да се трудим, ако не за удоволствие, радост и наслада?

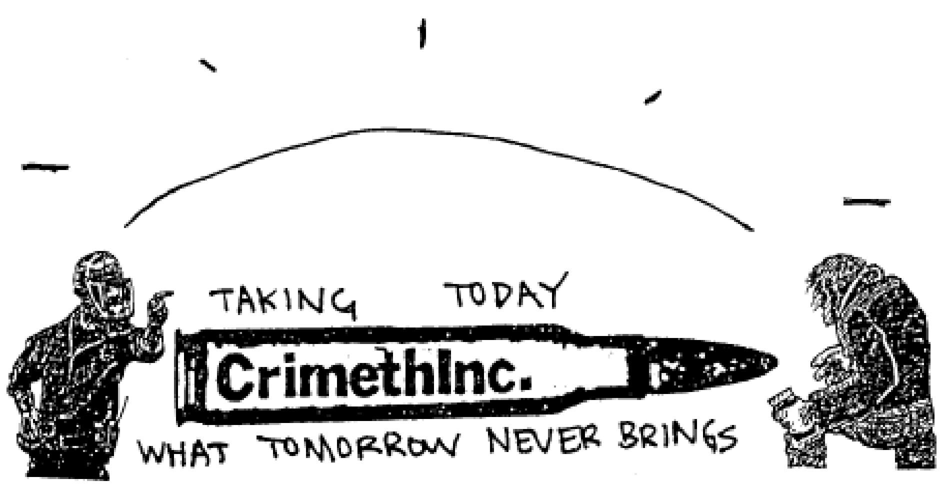
Правил ли си някога любов така, че да си се почувствал толкова добре, че чак да е изглеждало опасно?

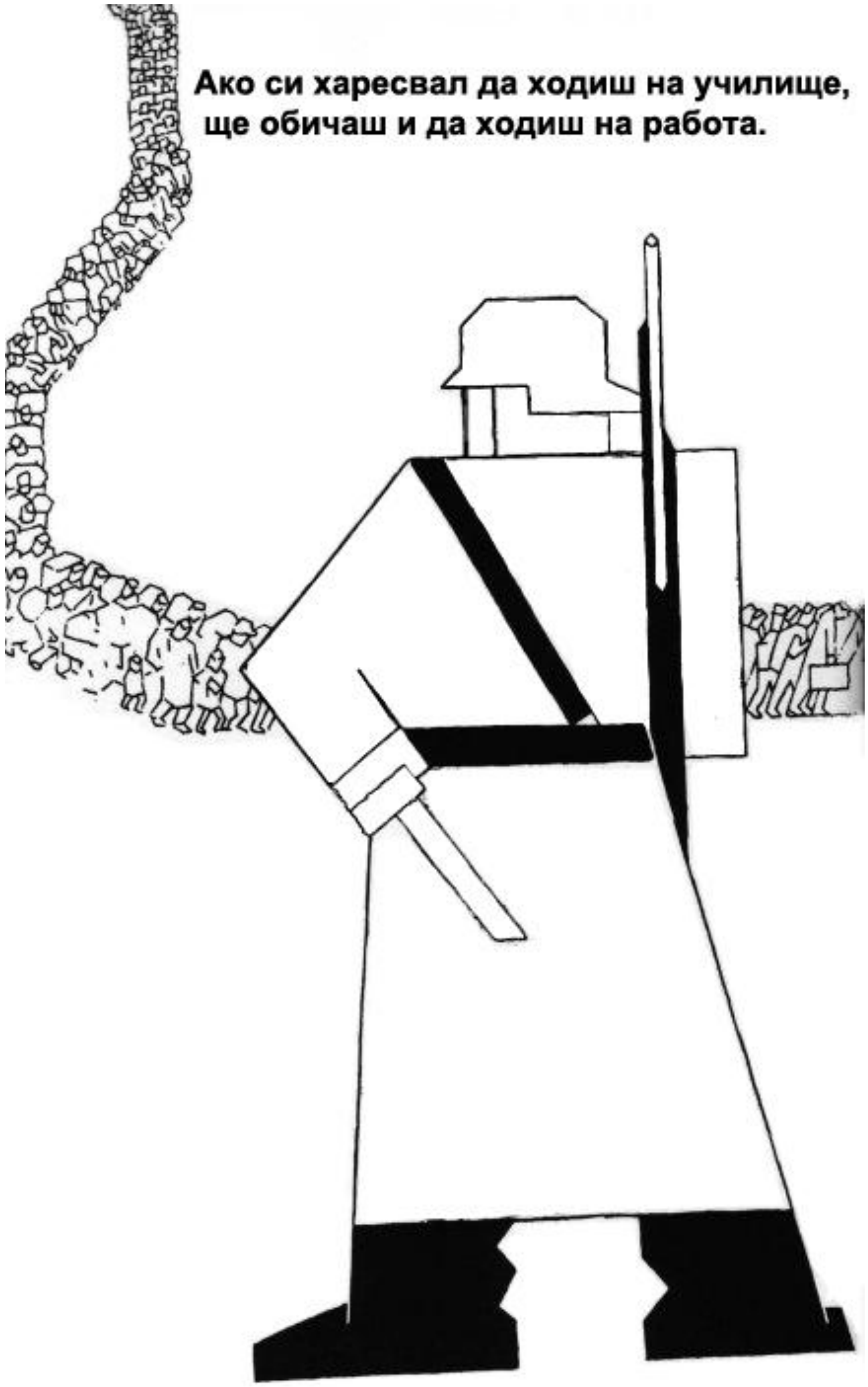
Да си влюбен означава наистина да искаш да живееш в различен свят:

един по-вълнуващ свят, един по-красив свят, един по-забавен свят, един безгрижен свят.

Един свят, където всичко е от значение и нищо не е толкова мрачно, скучно и потискащо.

Защо не започнем да изграждаме този свят точно тук, днес?

Без господари

Ако си харесвал да ходиш на училище, ще обичаш и да ходиш на работа. Мъчителната и безсмислена злоупотреба с властта, чрез която учители и директори са се разпореждали и са властвали над теб, както и заплахите и подигравките на съучениците ти, не приключват със завършване на училището. Всички тези неща присъстват в света на възрастните. Ако си мислел, че преди ти е липсвала свобода, почакай да видиш как ще е, когато трябва да отговаряш пред началници, работодатели, бирници, хазяи, общинския съвет, съдилищата, полицията. Когато приключиш с училището, ти може да се отскубваш от властта на някои авторитети, но тогава попадаш под контрола на други, дори по-деспотични власти. Харесва ли ти да те контролират други хора, които изобщо не се интересуват и не разбират твоите желания и нужди? Получаваш ли нещо като се подчиняваш на инструкциите на работодатели, на законите на държавни ръководители, на хората, имащи власт над теб, която не им е дадена доброволно? И как така те са получили всичката тази власт? Отговорът е – чрез йерархия. Йерархията е ценностна система, в която твоята стойност се измерва чрез броя на хората и нещата, които контролираш, и чрез това, колко добре се подчиняваш на тези над теб. Тежестта се упражнява от горе на долу по структурата на властта. Ти се страхуваш да не се подчиниш на тези над теб, защото те биха могли да те изправят срещу цялата мощ на всичко, намиращо се под техен контрол. Също така се страхуваш да се откажеш от правото на власт над тези под теб, защото те биха могли да се изкачат по стълбичката на йерархията и да се озоват над теб. В нашата йерархична система, ние сме толкова заети в опитите си да се предпазим един от друг, че никога не сме имали шанса да спрем и да се замислим, дали наистина това е най-добрия начин, по който обществото ни може да се организира. Ако можехме да се замислим за това, най-вероятно бихме се съгласили, че това не е така; за всички е ясно, че щастието идва от контролирането на собствените ни

животи, а не от контрола върху живота на другите хора. Докато сме заети в надпреварата за контрол над другите, ние ще сме жертви на контрола въху нас самите. Дори тези, които се намират на върха се ръководят от тяхната позиция. Един грешен ход и те биха могли да завършат на дъното. Нашата йерархична система още от детство ни учи да приемаме властта на всяка авторитетна фигура, без значение дали това е в наш интерес или не. Ние се учим да скланяме глава инстинктивно, когато някой заяви, че е по-важен от нас. Йерархичните ценности за отговорни за расизма(“ белите са по-добри от черните”), сексизма(“ мъжете са по-добри от жените”), класизма(“богатите са по-добри от бедните”), и за хиляди други предрасъдъци, които са дълбоко вкоренени в нашето общество. Йерархията кара богатите да гледат на бедните така, сякаш те не са хора, а боклуци. Тя изправя работодателя срещу работника, началника срещу служителя, учителя срещу ученика, кара хората да се борят един срещу друг, а не да си помагат взаимно, кара ги да живеят в завист и страх един от друг, а не да използват съвместно уменията, идеите и способностите си за да се облагодетелстват взаимно. Йерархия е, когато си на работа и шефът ти те обижда или се възплозва сексуално, а ти не можеш да направиш нищо, също така, когато полицията злоупотреби с властта си над теб. Властта прави хората жестоки и безсърдечни, а подчинението ги прави страхливи и глупави. Йерархичните ценности са отговорни за унищожаването на нашата естествена околна среда и за експлоатацията на животните.

Водени от капиталистическия Запад, нашият вид на всяка цена търси контрол над всичко, до което може да се докопа. Йерархичните ценности са тези, които ни изпращат на война, да се бием за власт един над друг, изобретявайки все по-мощни и мощни оръжия, докато накрая целият свят започна да се люлее на ръба на ядрено унищожение. Но какво бихме могли да направим относно йерархията? Не е ли това начина, по който светът винаги е работил? Има ли други начини, по които хората могат да си взаимодействат, други ценности, с които може да живеем?

Йерархия... и Анархия

Възкресяване на анархизма като личен подход към живота

Спрете да мислите за анархизма като за друг “световен ред” и друга социална система. В този свят, изпълнен с власт и господство, е невъзможоно да си представим да живеем без каквито и да е власти, закони или правителства. Нищо чудно, че анархизмът не се взема на сериозно: никой не може да си представи как би изглеждал, как би могъл да се постигне.

Вместо това, мислете за анархизма просто като личен подход към живота. Това не е трудно да си го представим. Как би изглеждал анархизмът, представен по този начин? Той би бил решението да мислиш самостоятелно, а не да се носиш сляпо по течението. Той би бил отричането на йерархията, отказа да приемеш “отредената от бог” власт, на която и да е нация, закон, или друга сила. Той би бил отказа да приемеш, че някой притежва по-висок ранг и положение спрямо другите. Но най-вече, анархизмът би бил отказа да оставиш отговорността за теб самия в ръцете на някой друг: той би бил искането, всеки от нас да е способен да избере собствената си съдба.

Според това определение изглежда, че съществуват много анархисти, въпреки, че те самите не биха се определили като такива. Повечето хора искат правото да живеят, мислят и действат, както те намерят за добре. Почти всеки се чувства неприятно, когато се изправи срещу някоя власт, която му нарежда какво да прави.

Нали не желаеш да се оставиш в ръцете на правителствата, бюрокрацията, полицията, или някоя друга външна сила? Несъмнено не би ги оставил да диктуват целия ти живот. Във всекидневния си живот ние всички сме анархисти. Ние прилагаме анархизма в действие всеки път, когато вземаме решения самостоятелно, когато поемаме отговорността за постъпките си, а не отстъпваме пред някоя по-висшестояща сила. Значи ако всички сме анархисти по рождение, защо винаги се стига до приемане на властта и господството на други върху нас? Не е ли по-добре да измислим начини да съществуваме съвместно с другите около нас, отколкото да сме зависими от външно установени правила? Помни, че системата, която другите приемат, е тази, под която ти трябва да живееш: ако искаш своята собствена

свобода, не може да си безразличен към това, дали другите желаят да си върнат живота в свои ръце или не.

Нуждаем ли се от господари, които да ни комадват и контролират? Научени сме да вярваме, че без полиция бихме се избили помежду си, че без шефове, никаква работа няма да се свърши, че без правителства, цивилизацията би се разпаднала на парчета. Вярно ли е всичко това? Определено е вярно, че днес се върши по-малко работа, когато шефът не следи и не наблюдава внимателно, настъпва хаос, когато правителства падат, и понякога има случаи на насилие, когато полицията не е наоколо. Но това ли са наистина признаците, че обществото не може да се организира по друг начин? Не е ли възможно, работниците да не вършат нищо, когато не ги наблюдават, защото се чустват обидени от постоянните инспекции, инструктажи и унижения от техните началници? Може би ако работеха заедно за постигането на обща цел, а не да им се плаща за изпълняването на нареждания, те биха били много активни. Вярно е, че не всеки е готов или е способен на такова нещо днес; но нашият мързел е по-скоро условен, отколкото естествен и в друга среда ние може би ще открием, че не са ни нужни шефове за да си вършим работата. А що се отнася до полицията, която е необходима за поддържането на мира: няма да обсъждаме начините, чрез които "пазителя на реда" показва наяве най-жестоката страна на човешките същества и не допринася за мира. Насилието не се ограничава само до физически увреждания: всяко взаимоотношение, което е основано чрез използването на сила, такова като например между полицията и цивилните, е насилствено взаимоотношение. Когато някой те кара да действаш насила, ти се научаваш да отвръщаш със сила. Когато стандартните форми на човешки взаимодействия се въртят около йерархична власт, когато човешките взаимоотношения толкова често се свеждат до даване и получаване на заповеди(на работа, в училище, в семейството, в съдилищата...), как бихме очаквали да няма насилие в нашата система? Хората са свикнали да използват сила един срещу друг в тяхното ежедневие. Може би ако бяхме свикнали да се отнасяме един към друг като равни, да създадем взаимоотношения, базирани на еднаквата загриженост за нуждите на всеки един, нямаше толкова много хора да прибягват до употребата на физическа сила. А относно правителствения контрол? Нашето общество би ли се разпаднало без него? Със сигурност нещата биха били коренно различни без правителствата, но това непременно ли трябва да е лошо нещо? Нашето модерно общество наистина ли е най-доброто от всички възможни, в които може да живеем? Заслужава ли си да допускаме владетели и господари да имат толкова голям контрол над нашия живот? Освен това, не можем да твърдим, че се нуждаем от правителствен контрол за да избегнем масови кръвопролития, защото точно правителствата са тези, които са извършили най-големите кланета във войни, холокасти, поробване и заличаване на цели народи и култури. А може би, когато правителствата рухват, много хора загубват живота си в резултат от последвалите битки и хаос. Но тези битки почти винаги са между други жадни за власт йерархични групи. Ако напълно сме отхвърлили йерархията и откажем да обслужваме силите над нас, не би имало огромни по мащаб войни и унищожения. Всеки от нас трябва да поеме отговорност, колективно да откажем да обслужваме интересите на тези над нас и да започнем да се грижим за себе си и човечеството като цяло. Тогава надали бихме видяли още една световна война.

Разбира се, дори и да е възможен свят без каквато и да е йерархия, ние не трябва да си правим илюзии, че някой от нас ще доживее да го види. Това дори не трябва да ни е грижа: глупаво е да нареждаш живота си около нещо, което никога няма да изпиташ. По-скоро, ние трябва да разпознаем моделите на господство и подчинение в нашия живот и да използваме всичко от себе си, за да се освободим от тях. Трябва да приложим в действие анархистичния идеал (без господари, без роби) в нашето ежедневие. Всеки път, когато някой от нас откаже да приеме авторитета на властта, всеки път, когато някой от нас е способен за момент да се отскубне от системата на господство(било то като се размине безнаказано за извършването на нещо забранено от учители, шефове ..., или когато се отнася към член от различен социален слой като към еднакъв, и т.н.), това е индивидуална победа и същевременно удар срещу йерархията.

Все още ли вярваш, че не може да съществува нейерархично общество? Човешката история изобилства с множество примери: бушмените от пустинята Калахари все още живеят без каквато и де е власт. Те работят заедно, без да се насилват и командват един друг, като приемат свободата и независимостта на всеки. Без съмнение нашето войнствено общество допринася в пълна степен за тяхното унищожение. Но

не може да се каже, че не би могло да съществува общество, характеризиращо се с политическо и социално равенство, което да е крайно враждебно и добре защитено срещу нахлуване и посегателство от външна сила! Уилям Бъроу пише за анархистично пиратско укрепление, съществувало преди сто и повече години, което е било точно такова.

Ако се нуждаете от по-близък пример до вашето ежедневие, спомнете си последния път, когато сте се събирали с приятели в петък вечер. Някой от вас е донесъл храна, друг е допринесал за забавлението, трети е осигурил други неща, но никой не е държал сметка за това, кой какво притежава и какво е дал. Правили сте нещата като група и взаимно сте се наслаждавали - никой не е бил принуждаван да прави нещо, както и никой не е заемал ролята на шеф. Ние постоянно имаме такива некапиталистически, ненасилствени, нейерархични моменти в нашия живот. Точно това са моментите, когато най-много се наслаждаваме на компанията на другите, но все пак не ни е хрумвало да изискваме, общество ни да работи по същия начин, както нашите приятелски и любовни взаимоотношения. Със сигурност, това е възвишена цел, която бихме желали, но нека се осмелим да достигнем високите цели, нека не се задоволяваме с нещо, което е по-малко от най-доброто в нашия живот! Всеки от нас получва само няколко години, за да се наслаждава на живота на тази планета. Нека се опитаме да работим съвместно за постигането на нашите цели, а не да се избиваме един друг за нищожни награди като социално положение и власт.

“ Анархизмът” е революционната идея, според която никой няма повече право от теб, за да реши какъв да бъде живота ти.

- Това означава да се опиташ, да измислиш как да работиш заедно с други ,за да посрещнете индивидуалните нужди на всеки, как да работиш с всеки един, а не да работиш “за” или против някой. А когато това е невъзможно, означава да предпочетеш борбата срещу подчинението и властта.

- Това означава да не поставяш никакви системи или идеологии пред хората, за които те са предназначени да служат, да не цениш нищо теоретично повече от реалните неща в този свят. Означава да си верен на човешките същества(животни и т.н.), да се бориш за себе се и за всеки друг, не без “отговорност”, не за “каузи” или за неясни идеи.

- Това означава да не оставяш отговорността за твоето щастие в чужди ръце, било то на родители, любими, работодатели, или на обществото като цяло. Означава да се впуснеш в преследване на смисъла и удоволствието в твоя живот.

Към какво друго да се стремим, ако не към щастие? Ако нещо не е ценно поради факта, че го намираме за смислено и весело, какво тогава би могло да го прави важно? Как могат абстракции като “задължение”, “ред”, или “приличност” да са по важни от истинските нужди на хората? Трябва ли да се подчиняваме и да служим на работодатели, родители, държава, бог, капитализъм, морални закони като пренебрегваме себе си и се поставяме на заден план?

Кой ни е научил, че нещата “трябва” да са така?

Присъедини се към съпротивата, почувствай любовта

Влюбването е основен акт на революцията, на съпротивата срещу днешния досаден, обществено ограничителен, културно свиващ се безсмислен свят.

Любовта преобразява света. Където в миналото влюбеният е чувствал скука, сега изпитва страст. Където преди е бил самодоволен, сега е въодушевен и подтикван към самоизтъкващи се действия. Светът, който някога е изглеждал празен и отегчителен, става пълен със смисъл, пълен с рискове и възнаграждения, с величие и опасност. Животът за влюбения е дар, приключение с възможно най-висок залог. Всеки момент е паметен, сърцераздирателен в мимолетната си красота. Човек, който някога се е чувствал объркан, неориентиран и отчужден, щом се влюби, знае какво точно желае. Изведнъж той открива смисъл в своето съществуване; изведнъж то става ценно, величествено и благородно.

Любовта дори представлява заплаха за нашето общество. Хората от буржоазията се страхуват и игнорират страстната любов, защото тя представлява голяма опасност за устойчивостта и претенциите им. Любовта не допуска лъжи и заблуди, нито дори и учтиви полуистини, тя представя всички емоции чисти и разкрива тайни, които опитомените мъже и жени не могат да приемат и понесат. Не можеш да лъжеш със своите емоционални и сексуални отзиви; ситуации или идеи ще те развълнуват или ще те отвратят, без значение дали това ти харесва или не, без значение дали е учтиво или не, без значение дали е препоръчително или не. Човек неможе едновременно да е влюбен и да е (ужасно) отговорен, и (ужасно) почтен член на днешното общество. Любовта позволява на индивидите да се свързват по един смислен начин- тя ги подтиква да напуснат черупките си и да рискуват да са честни и спонтанни заедно, както и да се опознаят по-добре един друг. Така любовта позволява хората да се грижат искрено един за друг. Но и същевременно с това, тя отскубва влюбения от установения ред и го запраща на милоини километри от човешкото стадо, карайки го да живее в един свят, коренно различен от този на другите.

В този смисъл любовта е разрушителна, защото тя е заплаха за установения ред в модерния ни живот. Скучните ритуали на продуктивността от работния ден и социализираните етикети вече не означават нищо за човека, който се е влюбил. Сега той се ръководи от по-важни сили, а не от чистата инерция и уважението към традициите.

Маркетинговите стратегии, които зависят от апатията и несигурността, нямат ефект върху влюбения. Забавленията, предназначени за пасивна консумация, не могат вече да го заинтригуват.

В днешния свят(било то в бизнес сферата или в личен план) няма място за страстния, романтичен любовник. Това е така, защото той може да реши, че повече си струва да отиде на стоп до Аляска(или да наблюдава облаците в парка) със своята любима, отколкото ,например да учи за изпита по висша математика или да продава недвижимо имущество. И ако наистина реши така, той ще има куража и би предпочел да направи това, отколкото после да бъде измъчван от незадоволените си копнежи. Той знае, че правенето на любов под звездите би направило нощта много по-паметна и запомняща се, отклолкото гледането на телевизия .

Любовта е заплаха за днешната икономика, която зависи от консумацията на до голяма степен безполезни продукти и от труда, който тази консумация изисква, за да увековечи сама себе си. Също

така любовта представлява заплаха за нашата политическа система, защото е трудно да убедиш някой, който има много за изживяване в личните си връзки, да се бие и умре за такава абстркция като държавата; всъщност дори може и да е трудно, да го убедиш, да си плаща данъците. Тя е и заплаха за всякакъв вид култури, защото истински влюбените не биха се спрели пред каквито и да е традиции и обичаи, които са несъвместими с чуствата, които ги ръководят. Така че любовта наистина е голяма заплаха за нашето общество. Какво би станало, ако всеки решаваше сам за себе си, какво е добро и лошо, без да го е грижа за общоприетите норми и правила за поведение? Ами ако всеки правеше това, което иска, имайки куража да се изправи срещу каквито и да е последствия? Ами ако всеки се страхуваше повече от липсата на любов, отколкото от поемането на рискове, или от това да си гладен, да ти е студено или да си в опасност? Ами ако всеки остави настрана своите "отговорности" и дръзне да преследва най-дивите си мечти, да вдигне летвата високо и да живее всеки ден така, сякаш е последен? Помисли си само какво място би бил света!

Определено би било доста по-различно, отколкото е сега, а е безспорен факт, че хората от "мейнстрийма", които са едновременно пазители и жертви на статуквото, се страхуват от промяна.

Ние трябва да се борим срещу културните ограничения, които биха парализирали и задушили нашите желания. Любовта е това, което дава смисъл на живота, чуството, което позволява да осмислим нашето съществуването и да намерим цел в живота си. Без нея няма начин да решим, как да живеем живота си, освен да се подчиним на някоя власт, на някой бог, господар или доктрина, която ще ни казва, какво да правим и как да го правим, без да изпитваме задоволството, което саморешителността ни дава.

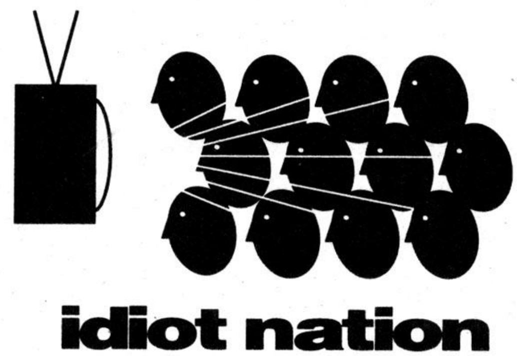
И така, въпреки стереотипните образи използвани от медиите, за да продават паста за зъби или екскурзии за медения месец, истинската страстна любов се обезсърчава в нашата култура. Ние сме отгледани така, че винаги да се пазим, за да не би сърцата ни да ни въведат в заблуда. Вместо да бъдем насърчавани да имаме куража да посрещем последствията от поетите рискове в преследването на нашите сърдечни желания, ние постоянно сме съветвани да не поемаме никакви рискове, както и да бъдем "отговорни". А и любовта сама по себе си също е регулирана. Мъжете не трябва да се влюбват в други мъже, нито жените в други жени, нито човек от различна етническа принадлежнист в някой от друга такава. Мъже и жени, които вече са сключили законен/религиозен договор, нямат право да се влюбват в други хора, дори и ако вече не изпитват нищо към своя брачен партньор. Налагането на тези ограничения е пагубно за човешките взаимоотношения. Любовта, която повечето от нас познават днес, е внимателно предписан и предопределен ритуал, нещо, което се случва петък вечер в скъпите кина и ресторанити, нещо, което пълни джобовете на акционерите в развлекателната индустрия. Тази регулирана, комерсиална "любов" няма нищо общо със страстната, изгаряща сърцето любов, която изпитва истински влюбеният. Тези ограничения, правила и очаквания задушават истинската любов; любовта е диво цвете, което никога няма да поникне в предварително приготвените му граници, а ще се появи там, където е най-малко очаквано.

Влюбеният говори различен морален и емоционален език, отколкото типичния буржоа. Средностатистическият буржоа няма поразителни желания. За жалост всичко, което той знае е тихото отчаяние, призтичащо от прекарването на неговия живот в преследване на цели, поставени пред него от родителите му, учителите му, работодателите му, нацията му и неговата култура.

Истинската любов е безотговорна, непокорна, презрителна към малодушието, опасна за влюбения и всеки около него. Тя служи само на един единствен господар: страстта, караща сърцето да бие силно в гърдите. Тя презира всичко друго, като самозапазване, подчинение или срам. Любовта подтиква мъже и жени към героизъм- към беззащитни дела, които не се нуждаят от защита за този, който обича.

СЪПРОТИВАТА
Е
ПЛОДОРОДНА

Телевизия

Всеки знае, колко глупави и безинтересни са повечето телевизионни програми. За поколенията до днес е било клише, че телевизията е “безсмислено забавление”. Както и да е, повечето хора не виждат това, като някакво възражение да гледат телевизия. Не е трудно да се свърже безсмисленото и неприложимото със забавлението, както и не е трудно да се стигне до предположението, че “да бъдеш забавляван” означава, да дадеш почивка на критичните и творческите си способности. В нашето общество, което цели да не приема нищо на сериозно извън сферата на “професионалния свят” на производство, на обмяната на стоки и услуги, и на натрупването на богатство, изглежда почти нормално да прекарваме свободното си време по възможно най-малко конструктивния и градивен начин.

Но негативните последици от постоянното гледане на телевизия са много по сложни от това, което изглежа на пръв поглед.

Нашата зависимост от телевизията и от други прояви на хомогенните “масмедии”, да бъдем забавлявани и информирани има икономически, социални, и най-важното, лични последствия и отклонения за всеки един от нас. Нашата връзка с медиите е от вида зрител-зрелище, а животът сам по себе си е по-малко задоволителен за тези, които наблюдават, отколкото за тези, които действат.

Тази връзка зрител-зрелище е показана наяве чрез богоподобното положение на “звездите” и други обществени фигури в нашето общество. Медиите до известна степен зависят от възхваляването, дори обожествяването, на “личности” като например Том Круз, Бритни Спиърс или Еминем. Несъмнено тези хора не са много по-различни или по-вълнуващи от нас- а фактът, че много от тях преминават от една роля в друга (от модел в рок звезда, от рок звезда в актьор, от актьор в губернатор), без на някой да му мигне окото, е доказателство, че просто техният статус е на обществени фигури, а не, че притежават някакъв необикновен талант, който да ги прави по-интересни. Всеки ден се бълва толкова много ненужна информация относно тези личности, че в един момент ти знаеш много повече за новото гадже на Мадона, отколкото за твоите собствени съседи.

Даже по-зле, ние започваме да знаем повече за измислени герои, отколкото знаем за истинските хора. Заслушай се в случайните разговори на хората и ще чуеш, колко много време прахосват в разговори за телевизионни шоута, филми, или комични герои. Вместо да направим по-добри планове за собствения си живот или да се опознаем един друг по-добре, ние прекарваме времето си в обмяна на безполезна информация, с която медиите са ни напълнили главите. И разбира се, колкото повече време прекарваме в чудене, коя ще е “група на годината” в MTV, толкова по-малко време имаме за да направим нещо повече със собствения си живот.

Има си причина нещата да бъдат по този начин.

Телевизионните компании, филмовите продуценти и други подобни се опитват да ни убедят, че забавленията и вълнуващия живот не могат да съществуват в нашето ежедневие, а могат да бъдат намерени само в живота на знаменитостите, или във филмите.

Когато прекарваш повече време в гледане на телевизия, отколкото в любовни авантюри, пътуване, или игра на футбол, ти започваш да вярваш, че най-голямото развлечение, което получаваш е в гледането на сапунени опери, приключенски или спортни предавния. И колкото повече гледаш тези неща по телевизията, толкова повече забравяш, че всъщност ти може да си вън и да ги правиш, а не само да ги гледаш. Ще бъдеш изненадан, колко по вълнуващо е да правиш музика, отокото да гледаш MTV- колко по вълнуващо и изпълващо е, когато правиш любов, отколкото да гледаш разни непознати в порно филми- колко по въодушевяващо е сам да се справяш с пречките и препятствията, отколкото да

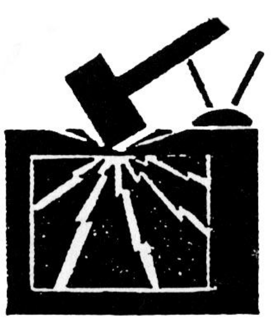
гледаш разни приключенски шоута. Но колкото по рядко изоставяш телевизора, за да правиш в действителност тези неща, толкова по-празен става животът ти, и така започваш повече да се нуждаеш от телевизионните шоута, за да компенсираш липсата на истински преживявания и вълнения в твоя живот.

Така медиите се включват в играта. Те са доволни да те снабдят със заместител на живота- на съответната цена. Те със сигурност ще ти продадат второкласен секс, вълнения и чувства, изпитани от някой друг...но ти трябва да си плащаш за това, трябва да платиш, за да си купиш телевизор, билети за кино, модем за компютъра, кабелена телевизия и интернет, трябва да купиш последните модни и музикални списания. И преди всичко трябва да слушаш техните реклами по радиото, да ги четеш в списанията, или да ги гледаш в паузите между телевизионните шоута. Тези реклами са внимателно замислени, за да те накарат да си харчиш парите за продуктите, които се рекламират...а когато харчиш парите си за тях, ще трябва да бачкаш по-здраво и по-дълго на работата ти, за да направиш повече пари. Всъщност шанса да работиш добре платена работа, която същевременно е вълнуваща и те кара да се чустваш жив, така че повече да не ти е нужен телевизорът, е много малък. Най-вероятно след края на работния ден се чувстваш толкова изморен, че нямаш сили да правиш каквото и да е, освен да пуснеш телевизора...а може би дори свързваш правенето на неща с работата си, и следователно с това да си изтощен и незадоволен, а гледането на неща свързваш с това да си "извън работно време" и да се чутваш "свободен". Така ти се озоваваш в положението да търсиш смисъла на живота по-скоро в гледането на финала на шампионската лига, отколкото в работата по осъществяването на твоята собствена игра.

Всичко това би било смешно, ако не беше толкова трагично. Много вероятно е работата, в която влагаш усилията си да има отношения и връзка с медиите и маркетинговата индустрия. Може би работиш в рекламна агенция, или в телевизонна станция, или си част от някакъв бизнес, който произвежда и търгува с напълно безполезни за човечеството продукти- но всеки ги купува, защото са постоянно рекламирани. Кока Кола е добър пример за това. И така, докато ти се хабиш на работното си място и копнееш за истинския живот, просто би могъл да си купиш негов евтин заместител, но по този начин ти ще продължиш да подкрепяш същата тази система, която ти прахосва времето и те използва докато умреш. И не си прави други илюзии, ти ще умреш- би ли желал един ден, когато погледнеш назад да видиш живот изпълнен с гледане и обсъждане на телевизионни шоута, или живот изпънен с наслада и болка, романтика и борба, любов и омраза?

Изпитваш ли задоволство като гледаш как другите хора правят неща, които и ти би могъл да правиш, ако не прахосваше толкова много време в гледане, ако не прекарваше толкова много време на работата, която ненавиждаш, за да купуваш неща, които не са ти необходими...и да плащаш за повече гледане?

Решението е просто, ако го желаеш: лесно е да изключиш телевизора и да излезеш навън. Спри да се интересуваш какво правят Брат Пит и Анджелина Джоли и започни да се интересуваш какво правят твоите близки и роднини, приятели и врагове. Излез от жалката кутиика наречена "твой офис", наслади се на слънчевата светлина, научи се да живееш без всички тези скъпи и лъскави дрехи, както и без най-новата стерео система, така ще бъдеш свободен да живееш един предизвикателен и вълнуващ живот, живот изпълнен с нови преживявания- живот, в който ти си господар на собствената си съдба, а не поредната жертва на тъпата и досадна работа или на поредната рекламна кампания. Със сигурност ако използваше всичката енергия, която прахосваш като продаваш безполезни продукти, или като разработваш компютърни програми за твоя работодател, ти сам би могъл да намериш начини, чрез които да получаваш достатъчно пари, или дори по-добре, ти би могъл да работиш и да си сътрудничиш с други хора , стремейки се да създадете свят, в който оцеляването не зависи от парите.

Действай сега или замълчи завинаги; ако не искаш да опиташ да се освободиш, престани да се оплакваш колко ти е скучно, колко много мразиш работата си, или колко безсмислен изглежда животът ти!

РАСТИ ИЛИ УМРИ – СМЪРТТА НА ЗЕМЯТА ЧРЕЗ КАПИТАЛИЗЪМ

Капитализъм и здравословна околна среда не могат да съществуват заедно, поради икономическата теория стояща зад капитализма и съответстващата им нужда от нови нива на експлоатация. Разрушаването на околната среда достигна застрашителни размери. Почти ежедневно се появяват нови, ревизирани нагоре оценки за задълбочаването на глобалното затопляне, разрушаването на озоновия слой, ерозията, кислородното изчерпване вследствие прочистването на тропическите гори, киселинния дъжд, диоксините в нашето тяло, остатъците на пестициди в нашата храна и вода, ускоряващата се степен на изчезване на естествени видове и т.н. Или, както Киркпатрик формулира това: “планетата е по пътя към и може би на границата на глобален екоцид”. И така, как достигнахме до тази точка на почти екологично бедствие? Много анархисти разглеждат екологичната криза като вкоренена в психологията на господството, което се появи с утвърждаването на патриархалната система. За времето, през което тези институции приемаха форма и социалното господство стана ежедневие, тези идеали бяха прехвърлени и във взаимоотношението на човечеството с природата. Патриархалната система първа и постави акцентите върху линейни, механични, аналитични и рационални качества. При патриархална система, интуитивното, емоционалното, анархистичното и земното са отрицателно възприемани като пасивни, слаби и нерационални спрямо системата. В сферата на това определение, природата стана все повече разглеждана като ресурс и обект, който е експлоатиран и безмилостно поробван. Капитализмът е средството чрез което тази психология на господство намира своя екологично разрушителен отдушник. Капитализмът причинява прахосническото използване на енергия и материали, далеч отвъд това ниво, нужно за всекидневен живот с удобства. Когато някой събере всички необработени материали и енергията, която се влага в продуктите или обслужва човешкия живот, щетите за околната среда са потресаващи. Когато тази цена е умножена през времетраенето на живот на семейства, градове и страни – пропорциите са невероятни.

Пример за прахосани естествени ресурси са 200-те милиарда кутии, бутилки, пластмасови опаковки и хартиени чаши изхвърляни всяка година в “развития” свят. Корпоративното производство се фокусира върху предмети “за еднократна употреба”, вместо върху качество или надеждност, продуктите са направени за еднократно ползване, защото това осигурява по-големи печалби. Много еко-анархисти дават най-голям приоритет на премахването на капитализма. Букчин заявява, че капитализма “в неговото безкрайно поглъщане на природа ще намалява цялата биосфера до крехкото съжителство на нашата пустиня и полярен BIOMES”. Ние ще обърнем процеса на органическа еволюция, който води до разнообразие на флора и фауна във все повече сложни форми и връзки, в процес на създаване на по-прост и по-малко устойчив животински свят. Последствията от този потресаващ упадък са достатъчно добре предсказуеми в дългосрочен план – биосферата ще става толкова крехка, че евентуалното ѝ разрушаване от нуждите на човешкото общество ще премахне органическите предпоставки за човешки живот”. Капитализмът трябва да бъде премахнат, защото не може да бъде реформиран, за да стане “екологично дружелюбен”, въпреки че много зелени активисти вярват в това. Някой може по-лесно да убеди зелено растение да се въздържа от фотосинтеза, отколкото буржоазната икономика да се въздържа от натрупване на капитали. Промишленото производство се увеличи петдесет пъти от 1950-та година насам. Тъй като корпорациите на капиталистите трябва непрекъснато да се развиват и да се окрупняват, това единствено би означавало бедствени последствия за дадената

среда. Затова не е практично да се търси решение на екологичната дилема в сътрудничество с капитализма, защото принципа "расти или умри" е вроден в неговата природа.

Какъв е принципът "расти или умри"?

Капитализмът е основан на производство с цел печалби. За да остава печеливша, фирмата трябва да бъде способна да произвежда продукти и услуги, достатъчно евтини, за да се конкурира с другите фирми в същият отрасъл. Ако една фирма увеличили своята производителност (каквото всички фирми трябва и се опитват да правят), то тя ще бъде способна да произвежда по-евтино, така тя подбива цената в нейния сектор и печели по-голям търговски дял, докато евентуално това принуждава по-малко рентабилните фирми да фалират. Освен това, когато компании с по-висока производителност/печалба се разширяват, те често правят икономии в разходите (т.е. получават огромни отстъпки за по-големите количества на необработени материали), това им дава дори повече от едно конкурентно преимущество над по-малко производителни/печелещи предприятия. Оттук, постоянно нарастващата производителност е съществена за капиталистическото оцеляване. Има два пътя за увеличение на производителността: увеличавайки експлоатацията на работниците, (т.е. по-дълъг работен ден и/или по-интензивна работа за същото заплащане) или въвеждайки нови технологии, това намалява количеството труд нужен, за да се произвежда същия продукт или услуга. Поради съпротивата на работниците спрямо увеличаването на нивото на тяхната експлоатация, новите технологии са основния начин за нарастване на производителността при капитализма, (разбира се капиталистите винаги търсят пътища да увеличават експлоатацията на работниците при дадена технология с други средства). Но новите технологии са скъпи, което означава и плащания за текущи ъпгрейди, фирмата трябва непрекъснато да продава повече от това което произвежда, и така трябва да продължава да разширява своят капитал, (машини, заводски пространства, работници и т.н.). Действително, да стоиш в положение на застой при капитализма означава да рискуваш да изпаднеш в криза – тогава фирмата трябва винаги да се стреми към повече печалби и така трябва винаги да се разширява и инвестира. С други думи, за да оцелява, фирмата трябва постоянно да разширява и ъпгрейдва своята база и продукция, така че да продава достатъчно, за да запазва и разширява своят капитал – или "расти или умри", т.е. "произвеждай за да произвеждаш". Докато капитализъм съществува, непременно ще продължава неговото "безкрайно поглъщане на природа," докато той премахне "органическите предпоставки за човешки живот". Ние не трябва да чакаме след революцията да спасяваме Земята. Спасяването на Земята е революцията.

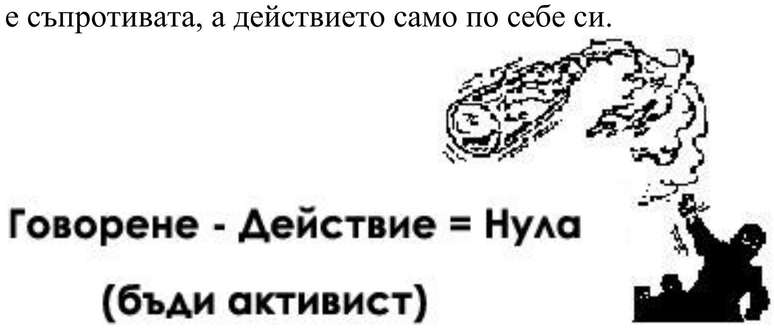

Пряко действие

Реформизъм
Реформистите са хора, които вярват в бавната промяна на обществото чрез извършване на реформи, представляващи малки подобрения. Ние, като революционери, желаем пълна промяна на обществото и замяна на основата, върху която то е изградено(, която позволява малко на брой хора да имат власт над всички останали). Ние не искаме да правим малки и незначителни подобрения в тази йерархична и потисническа система, нито пък желаем да се обръщаме към властта с молбата, да подобрят поне малко нашия живот. Ние желаем да създадем изцяло нова обществена система с напълно различни социални условия, където всички са равнопоставени и участват в процеса на вземане на решения. Когато всички са част от процеса на вземане на решения, тогава наистина има възможности за постигане на подобрения и промени.
Освен гореспоменатото, реформистите са толкова бавни в тяхното лобиране, че това позволява на тези във властта да са винаги една крачка напред и да променят тактиките им в посока подходяща за експлоатация на хората. Реформистите много често си сътрудничат с капиталистите или най-малкото им правят много копмромиси. Те предимно се интересуват в подсигуряването на личните си интереси и позиции, вместо да подобрят живота на хората.

Парламентаризъм
Парламентът е само илюзия караща ни да вярваме, че имаме възможност да въздействаме на властимащите. Истината е, че властта е в ръцете на богатите, които не можем да избираме или да гласуваме за или против тях. За да прикрият това, хората от властта нареждат света, така че да има само две различни социални системи. Диктаторската еднопартийна система и "истинския демократичен" парламентаризъм, който средно съдържа от 2 до 10 партии с политици, които много често прилагат едни и същи политики.
Но само това са единиците, за които обикновените хората биха могли да гласуват, в стремежа си да окажат някакво въздействие. Протестите пред парламента, целящи премахването на режима много често се разглеждат като престъпление и при двата вида системи, въпреки че при диктаторството репресиите могат да са много по сурови. Предполага се, че ние покорно трябва да си намерим място в рамките на тези системи и така парламентаризмът изпъква като по-добрата възможност(по-малко лошата). Но примирявайки се със съществуващия ред, ние няма да можем да видим други възможни решения и ще изгубим шанса си за евентуална промяна.

Пряко действие
Чрез прякото действие ние можем да нанесем незабавен удар срещу нашите потисници, без да използваме парламента. Прякото действие е метод, който е основан на идеята, че всеки има правото да действа директно срещу тези, които ни измъчват, унищожават околната ни среда и т.н. Ние имаме правото да действаме и решаваме във всяка ситуация, влияеща ни във всекидневния живот.
Ако някой ни отнеме правото да решаваме сами за себе си и вземе решения, които пряко ни засягат,но на които ние не можем да въздействаме, тогава ние имаме правото да се изправим срещу него и да си възвърнем контрола над собствените си животи. Пряко действие може да е всичко от организацията на работа, до предлагане на военна съпротива. Ако определящ фактор е дали действието е пряко или не, от значение е, не колко силна е съпротивата, а действието само по себе си.

Food Not Bombs

Food Not Bombs е едно от най-бързо растящите революционни движения в наши дни. Съществуват стотици автономни групи по целия свят, които раздават безплатна вегетарианска храна на гладните хора и протестират срещу войните и бедността в Америка, Европа, Азия, Африка и Австралия. Food Not Bombs се организира, за да сложи край на окупацията на Ирак, Афганистан и Палестина. Групите също подкрепят действия против икономическата глобализация, разделението на хората и унищожаването на околната среда.

Първата група е създадена в Кембридж, Масачузец през 1980 от анти-ядрени активисти. Food Not Bombs е с нейерархична структура, няма лидери и е съставена изцяло от доброволци. Всички са равни и участват в процеса на вземане на решения. Всяка група събира годна за ядене храна, която при други обстоятелства би се изхвърлила, и приготвя топли вегетариански ястия, които се сервират в градските паркове на всеки желаещ. Групите също сервират безплатна вегетарианска храна по време на протести и други събития. Активистите от Food Not Bombs в Сан Франциско са били арестувани над 1000 пъти в опитите на местните власти да заглушат протеста им срещу политиката на кмета, целяща да "изчисти" града от бездомните хора.

Food Not Bombs работи в коалиция с групи като Earth First!, The Leonard Peltier Defense Committee, Anarchist Black Cross, the IWW, Homes Not Jails, Anti Racist Action, In Defense of Animals, the Free Radio Movement и други организации оказващи съпротива на новия световен ред и целящи позитивна социална промяна.

Food Not Bombs се надяват, че хората ще се присъединят към тяхната борба за създаването на свят без господство, насилие и експлоатация, където храната е право, а не привилегия!

Да си върнем улиците

Една от ирониите на нашата епоха е, че сега, когато улиците са се превърнали в най-горещата стока в рекламната култура, самата улична култура е под обсада. От Ню Йорк до Ванкувър и Лондон полицейските ограничения върху графитите, плакатите, просенето по улиците, уличните музиканти, поддържането на общностни градинки и лавките за храна бързо криминализират всичко, което представлява истинският уличен колорит в живота на един град.

Това напрежение между стоковизацията и криминализацията на уличната култура се разви по особено драматичен начин в Англия. В началото и средата на деветдесетте години, когато рекламният свят се впусна да впряга звуците и образите от рейв сцената, за да продава коли, авиолинии, безалкохолни напитки и вестници, законодателите във Великобритания обявиха всички рейв партита за незаконни с допълнението към Наказателния кодекс от 1994. Законът даде пълномощия на полицията да конфискува звуково оборудване и да се разправя грубо с рейвърите при всички публични конфронтации.

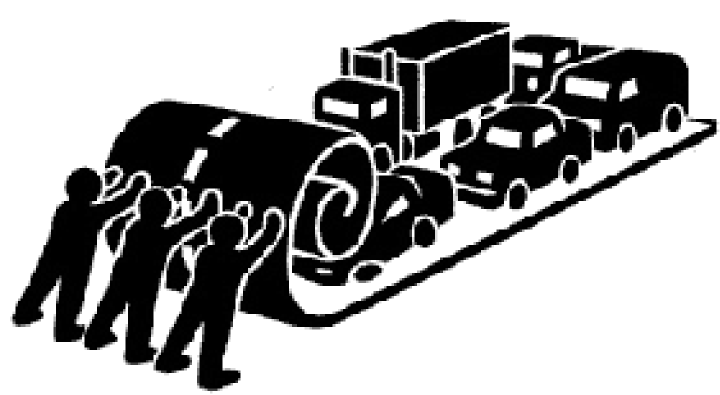
За да се бори с Наказателния кодекс, клубната общност (преди заета с търсене на следващото място за танцуване до зори) изкова нови съюзи с политизираните субкултури, които също бяха разтревожени от новите полицейски пълномощия. Рейвърите се съюзиха с незаконно настанилите се (скуотъри), очакващи изгонване, с така наречените пътешественици на Новата ера, изправили се пред ограниченията на техния номадски начин на живот, и с радикалните "ековойни", които се бореха срещу

павирането на горските райони във Великобритания, като строяха къщички в дърветата и изкопаваха тунели на пътя на булдозерите. Сред всички тези войнствено настроени контракултури се появи една обща тема: правото на неколонизирано пространство – за домове, за дървета, за събирания, за танци. Онова, което се роди от това културно взаимодействие между диджеи, антикорпоративни активисти, политически творци на Новата ера и радикални еколози, може да се окаже най-жизненото и най-бързо разрастващо се политическо движение след Париж'68: "Върнете ни улиците" (Reclaim The Streets).

От 1995 насам RTS окупира натоварени улици, големи кръстовища и дори ленти от магистралите за своите спонтанни събирания. Само за миг тълпа от привидно случайно събрали се веселяци трансформира една натоварена пътна артерия в сюрреалистично игрище. Ето как става това. Както мястото на първите рейв партита, улицата за партито на RTS се пази в тайна до самия ден. Хиляди се събира на определеното място за среща, от което тръгват масово към мястото, известно само на шепа организатори. Преди пристигането на тълпите един микробус, оборудван с мощни високоговорители, се паркира тайно на улицата, която скоро ще бъде възвърната. После се измислят някакви театрални способи за блокиране на движението – например две стари коли се сблъскват нарочно и шофиорите се сбиват. Друга техника е насред пътя да се поставят двадесетфутови триножници и някой смел самотен активист да кацне най-отгоре – коловете на триножника спират колите, но хората могат да ги заобикалят свободно, и тъй като, ако триножникът падне, човекът отгоре ще се пребие, полицията нама друг изход, освен да стои отстрани и да наблюдава как се развиват събитията. След като движението е блокирано, пътят се обявява за "вече отворена улица". Издигат се лозунги с надписи "Дишай", "Свободно от коли" и " Върнете ни пространството". Флагът на RTS – мълния върху разноцветни платове – се вдига и високоговорителите започват да гърмят с всякаква музика – от последните електронни парчета до "What a wonderful world" на Луис Армстронг.

После, сякаш като гръм от ясно небе, пристига пътуващия карнавал от RTS-ъри: велосипедисти, хора на кокили, рейвъри, барабанисти. На предишните партита насред кръстовищата се поставяха шведски стени, както и гигантски сандъчета с пясък, люлеещи се столове, надуваеми басейни, дивани, черги и волейболни мрежи. Стотици фризбита политат във въздуха, разнася се безплатна храна и танците започват – върху колите, на автобусните спирки, върху покривите и покрай пътните знаци. Организаторите описват своите улични партита по най-различни начини – от реализирането на "един колективен блян" до "мащабно съвпадение". Участниците в тези събития прилагат езика и тактиката на радикалната екология в урбанистичната джунгла, изисквайки некомерсиалзирано пространство в града, както и естествена дива природа в горите, полята и морето. Най-театралната постановка на RTS в този дух стана, когато 10 000 активисти превзеха лондонската М 41, шестлентова магистрала. Двама души, облечени в живописни карнавални костюми, се настаниха на тридесет фута над магистралата върху скелета, покрити с огромни поли с обръчи. Застаналите наоколо полицаи нямаха представа, че под полите се намират партизанстващи градинари с бормашини, които пробиват дупки в магистралата и засаждат фиданки в асфалта. RTS-ърите – заклети фенове на ситуационистите – заявиха позицията си: "Под асфалта... гора", асоциация с лозунга на Париж'68 – "Под паветата... плаж".

Тези събития приемат философията на културното блокиране за възвръщане на общественото пространство, но на друго ниво. Вместо да запълват пространството, оставено от търговците, с рекламни пародии, RTS-ърите се опитват да го запълнят с една алтернативна визия за това как би могло да изглежда обществото при липса на комерсиален контрол.

8 неща, които може да правиш, за да си активен

1. Обърни внимание къде и как харчиш парите си. Парите ти подкрепят ли компании, на които изобщо не им пука за теб? Дали тези компании разрушават околната среда, убиват животни, третират приятелите ти, които работят за тях, като боклуци? Опитват ли се усърдно да ти продадат продукт, чрез който можеш да заболееш от рак? Дали техните реклами са предназначени да те манипулират, да те карат да се чувстваш несигурен или просто представят продукта си за нещо повече, отколкото е в действителност? Не е необходимо да даваш парите си на тези боклуци! Всъщност, купуваш ли си много неща, от които нямаш нужда? Стига ли се до харчене на много пари, когато желаеш да се отпуснеш и да си прекараш добре? Има хиляди неща, които ти и твоите приятели може да правите за да се забавлявате без да давате и пукната стотинка(да правите музика, да водите най-различни разговори, да изследвате нови места, на които не сте били преди...., вместо да пиете по барове или да ходите по кина и ресторанти), както има и начини да ядете и живеете по- евтино(Food Not Bombs; да строиш мебели, вместо да ги купуваш; да живееш в голяма къща с група приятели). Веднъж да експериментираш и ще откриеш, че можеш да се наслаждаваш на живота, без дори да плащаш за това.

2. Сега щом харчиш по-малко, може да работиш по-малко! Помисли само как това ти позволява да имаш повече време за други неща. Освен, че ще ти е по-лесно да вършиш неща, които ти позволяват да харчиш по-малко(колкото по-малко работиш, толкова повече време имаш, за да се увериш, че това не е необходимо), също така ще имаш възможност да правиш неща, за които преди си нямал време: може да пътуваш, да прекарваш повече време с приятелите и любимите си. Когато времето е слънчево и приятно, ще можеш да излезеш навън и да му се насладиш.

3. А също така ще имаш време за другите неща, които са необходими, за да върнеш живота в ръцете си. Като за начало, започни да четеш. Без значение какво, важно е да се замислиш за нещата около теб и да ти дойдат нови идеи. Чети романи за борбите, които хората са водили срещу техните общества, като например “1984” на Д. Оруел, “Параграф 22” на Д. Хелър; чети произведенията на Хр. Ботев. Научи за испанската революция, когато градове и села са се управлявали от хората, които са живеели в тях, а не от правителството, научи за борбата на работническите съюзи в САЩ, за френската комуна. Чети философия, чети екологични статии и списания, чети вегански готварски книги и ъндърграунд списания и комикси, и изобщо всичко ценно, което ти попадне в ръцете.

4. Четенето не е единствения начин, по който можеш да разшириш своя кръгозор и да избистриш мислите и идеите си. Разговаряй с хората за нещата, които те интересуват, спори с тях, когато не си съгласен - така ще опознаеш по-добре своите убеждения. Пиши на хората, които правят любимите ти списания, дискутирай с тях, помоли ги за насоки, чрез които ще откриеш повече за своите интереси. Пробвай се да пишеш за своите собствени идеи, споделяй ги с хората, докато се почувстваш сигурен и уверен в правенето на това. Пътувай до различни места, опитай се да научиш нещо за други култури и общества, така че да имаш повече от една перспектива в живота и да можеш да си представиш как изглежда света през очите на другите хора.

5. Сега вече ще знаеш, какво желаеш и може да пробваш, да го постигнеш. Търси други хора и групи с подобни цели, прецени как би могъл да им помогнеш или да участваш в това, което правят. Може би ще разпечаташ листовки и ще ги раздаваш на концерти, може би ще организираш благотворителен спектакъл за организацията, която желаеш да подкрепиш. Може би има публични

протести и демонстрации за неща, в които би желал да участваш. Опитай се да намериш начин, за да направиш нещата по-предизвикателни и забавни, а не просто да е като група хора държащи табели с надписи; всички са отегчени и им е писнало от това, така че трябва да има по-ефикасни и вълнуващи начини за да изразиш това, което желаеш.

6. Също можеш да започнеш свои собствени проекти. Ако няма Food Not Bombs в твоя град, би могъл да организираш такава група. Събери група хора и търсете местни пазари, ресторанти, производители и т.н., които биха ви дарили своите излишни остатъци от хранителни стоки. Ако нещо не е наред с твоята гимназия, или университет, или работно място, организирай стачка за да принудиш "авторитетите" да направят нещо по въпроса... и също така да покажеш на всеки, че тези "авторитети" имат толкова власт, колкото ние им дадем. Ако главната улица в твоя град не е уживена и липсват силните усещания, опитай се да организираш изненедващ и неочакван фестивал някой път. Разтърси живота и очакванията на всички, разтърси ги от тяхната апатия и скука, така, че да започнат да мислят. Основи мрежи с други хора, които също се интересуват от промяната на света около тях и така бихте могли да си помогнете взаимно в постигането на вашите цели.

7. Заедно с всичко друго, не спирай да си задаваш въпроси за теб и твоите виждания. Опитай да помислиш как половите разграничения насилват и ограничават начина, по който действаш, как взаимоотношенията ти с други хора възпроизвеждат същия йерархичен ред, срещу който се бориш в обществото. Ние наистина не бихме променили нищо, освен ако не създадем нови начини на съществуване и взаимодействие, нови ценности, изразяващи начина, по който се отнасяме един към друг. Покажи на приятелите ти колко много те е грижа за тях. Опитай да правиш неща, които никога не си предполагал, че трябва или, че можеш да направиш: танцувай, пей, приеми нещата, които преди са те карали да се срамуваш.

8. Сега погледни напред към бъдещето и внимавай. Как може да участваш във всички тези неща като остарееш? Как би могъл да изградиш живота си така, че винаги да си свободен и да правиш това, което желаеш? Говори с по-възрастни хора, които не са се предали и не са се върнали към сивото ежедневие (хранене-работа-спане-гледане на телевизия). С малко помощ от тях и много решителност и кураж от твоя страна, ти можеш да продължиш твоите дейности и начина ти на живот толкова дълго, колкото желаеш. Идеализмът, приключенията, съпротивата не трябва да се отреждат само за младежта. Историята е пълна с мъже и жени, които не са се примирили и са отказали да отстъпят назад, и така са извървели целия си път от люлката до гроба. Това са писатели, художници, артисти, герои и героини, също така и най-обикновенни хора от народа. Ние всички можем да имаме живот като техния, стига да сме достатъчно смели и идеалисти. Ако всеки от нас предяви контрол над нещата, които прави и нещата, които се случват около него, ако всеки от нас прави това, което може, за да направи живота по-вълнуващ и честен за всички, то тогава нещата биха се променили. Много хора знаят, че не живеем в най-добрия възможен свят, но са убедени, че нищо не може да се промени. Това е така, защото те се страхуват от поемането на рискове. Но най-големият риск е липсата на амбиция- като не правим нищо, нищо не се случва и така изпускаме шанса да превърнем този свят в рая, който в действителност трябва да е. Не бъди плах и боязлив- няма нищо по-вълнуващо от поемането на активна роля в света около теб и нищо не си заслужава повече от това!

Интересни места в Internet:

На български:

www.bulgaria.indymedia.org

www.change.to/anarchy

www.vegetarianstvoto.hit.bg

www.zazemiata.org

www.savanne.ch/svoboda

www.radr.net/ZBG/main.php

На английски:

www.crimethinc.com

www.indymedia.org

www.foodnotbombs.net

www.infoshop.org

www.earthfirst.org

www.greenanarchy.info

www.goveg.com

www.peta.org

www.animalliberation.net

www.nocompromise.org

ЗНАНИЕТО Е ОРЪЖИЕ, НЕКА СЕ ВЪОРЪЖИМ!

Може да изпращате коментари, критики, идеи, материали и любовни писма до: **katarzis@riseup.net**

Книжката се разпространява безплатно: дарения под всякаква форма са добре дошли ☺